

række af Kiras egne kompositioner, heriblandt den smukke *My Man*, der tidligere har været udgivet på bassisten Nicolai Munch-Hansens plade *CHRONICLES*. Munch-Hansen medvirker også på *MEMORIES OF DAYS GONE BY* sammen med et stærkt hold, der også tæller saxofonisten Jacob Dinesen og trombonisten Mads Hyhne. I noterne skriver Kira om Holidays evne til at skabe luftighed omkring sangene og give dem et personligt udtryk. Dette er en evne, som hun selv overfører til kompositionerne på pladen, der er drevet af hendes fyldige og rustne vibrato, der skælver bitersødt. Som et silkekæde, der er revet i stykker, formår hun at balancere mellem et udtryk, der på en gang kradsrer og lindrer og den smukt svævende kammermusikalske backing fra gruppen får for alvor sangene til at folde sig ud.

Det er et vidnesbyrd om pladens kvalitet, at Kiras egne numre på ingen måde falder udenfor i det ellers prominente selskab af velprøvede klassikere. I stedet gør hun alle kompositionerne til sine egne for at fortælle tidløse historier, der rækker langt ud over det fastfrosne nostalgiske tilbageblik, der kunne være faren for et album som dette. I stedet følger Kira sig til en tradition af sangerinder for hvem sange er en prisme, hvorigennem man kan få adgang til livets essens. Det er i denne sjæfulde tradition, med blandt andre Billie Holiday og Nina Simone, Kira indskriver sig på *MEMORIES OF DAYS GONE BY*.

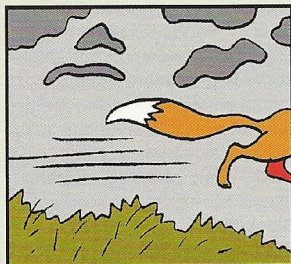
Jakob Bækgaard

Stunt. KS (v), Mads Hyhne (tb), Jakob Dinesen (ts), Heine Hansen (p), Nicolai Munch-Hansen (b), RJ Miller (d). København 2011.

SØREN KJÆRGAARD TRIO FEMKLANG

En dør åbner sig på klem og man bliver listet ind, hidkaldt af Andrew Cyrilles sireneagtige trommefigur, en figur som straks går over i et loop og danner ramme for Ben Streets og Søren Kjærgaards abstrakte figurationer med et stærkt impressionistisk anstrøg. Rummet resonans forfiner denne musik som i den grad hviler i sig selv. Der er kælet for hver en tone, og samlet hørt bli-

ver musikken derfor organisk voksende. Tempoet kan virke slentrende, uden at det bliver skødesløst. Det er som en flannørns jagt på den perfekte tone, som fanges ind og sendt videre velovervejede og med elegance. En elegance helt uden distance. På bundlinjen fremstår musikken som sin egen

med sit helt eget kodeks. Det er tredje udspil fra denne trio, som dækker over tre generationer, men ét fælles sprog, som sørger for at vi som lyttere bliver ledsaget smukt ud af musikken, fulgt til dørs af samme loop som i starten og med en fornemmelse af at have været på en vedkommende og stærkt følt rejse.

Allan Sommer

ILK. SK (p), Ben Street (b), Andrew Cyrille (dm). New York 2011.

HAROLD LAND

THE FOX

Stjerne blev han aldrig, Harold Land. Kunstnerisk såvel som kommercielt vel snarere den arketyperiske mellemvægter, også hvad omfanget af hans pladeproduktion angår. *THE FOX* har i mange år haft status af en 'minor classic', og så glimrende og idérigt Land selv spiller - nærmest med rødderne i de tidlige 50'eres Sonny Rollins, men en smule mere vims i fraseringen og med en antydning af sprøhed i klangen - var det måske snarere på grund af trompetisten Dupree Boltons indsatser, at pladen fik det omdømme, for Bolton var om nogen 'the stuff that legends are made of'. Lange fængselsophold, kun ganske få indspilninger, indimellem pist væk, men hvor kunne han dog spille. Var det ikke gået skævt for ham, kunne han sagtens have stået som den naturlige forlængelse af Clifford Brown (selvom han var et år ældre end Brown), hvad hans spil her, teknisk som idémæssigt, gør krystallklart: et

mageløst sammenhængende flow i fraseringen og ideer, der nærmest afløser hinanden på løbende bånd. Men ellers er det nu, i mine ører, Frank Butlers knivskarpe trommespil med den exceptionelle kombination af opildnende energi, lydhørhed og dansende sprælskhed, der tager prisen. Repertoiret (to af Land og fire af Elmo Hope) er, i tidens ånd, komplekse og (tror jeg) svært spillelige linier, som dog stort set hele vejen eksekveres med bravur, lige bortset fra titelnummeret, hvis halsbrækkende tempo er lige ved at være for meget for Hope. Men stadig, efter mere end et halvt århundrede, musik med en vældig appel og tiltrækningskraft. Den sædvanlige 'Andorra-bonus' er i dette tilfælde det et år yngre *TAKE AIM* album hvor Land selv er på nogenlunde samme konsistente niveau, godt ansporet af venen Leon Petties' trommer, mens resten af holdet er lidt mere på det jævne. Jazzhistorikeren Ted Gioias udførlige beretning om Dupree Bolton er aftrykt i pixibogen. Den er i sig selv næsten prisen værd.

Thorbjørn Sjögren

Essential Jazz Classics. HL (ts), Dupree Bolton, Martin Banks (tp), Elmo Hope, Amos Trice (p), Herbie Lewis, Clarence Jones (b), Frank Butler, Leon Petties (d); LA, august 1959 & juli 1960. **Genudgivelse.**

LED

THE OCEAN MUSIC BY LED ZEPPELIN

Der er ingen der skal komme og røre ved mine teenagetids helte! Jazzudgaver af Beatles', Doors', Kinks' eller Led Zeppelins samlede værker skal fandeme være lavet med kærlighed og respekt, før jeg giver mig. Det var derfor med bævende hjerte, at jeg satte denne cd på. Den svenske trommeslager Peter Danemos arrangementer af 11 af Zeps sange, udført af en bas- og klaverløs gruppe, bestående af seks af svensk jazz' få uregerlige størrelser. Jeg kender vmo som lidt af en jazznørd, der godt kan lide at spille "hemmeligt", og som ikke er udpræget udadvendt hverken i sin musik eller sit spil. Men jeg giver mig. Dette projekt er ganske interessant. De enkle arrangementer tager fat i en flig af de oprindelige numre, og så er det ellers

op til musikerne at sætte kød på skelettet. Det lykkes ganske godt, fordi musikerne er vanvittigt dygtige. Men jeg savner ærlig talt noget humor og musikglæde midt i al dygtigheden. Der spilles som var det en afsluttende universitetsopgave og ikke hjerteblod. Men man skreg jo heller ikke af grin over Zep's lp'er, så det passer måske meget godt sammen. Fire stjerner for arrangementerne, fire for modet til at føre idéen ud i livet, men tre for den lidet medrivende aflevering.

Niels Christensen

KOPACD. PD (d, arr), Nils Janson (tp), Thomas Backman (as, cl), Mats Åleklin (tb), Alberto Pinton Bars. FI), Per-Åke Holmlander (tuba), Dan Berglund (b). Sverige 2011.

KENNETH KNUDSEN

MAY BE

Det er altid forfriskende, når en musiker dedikerer sig fuldstændigt til sit værk uden at tænke på kommercielle interesser. Den elektroniske musiker, keyboardspiller og komponist Kenneth Knudsen er en sådan kompromisløs kunstner, der ikke lefler for tidens interesser, men skaber sit eget originale univers.

På dobbeltalbummet *MAY BE* er der tale om en vellykket og ambitiøs krydsning mellem jazz, ambient og electronica, hvor værkets æstetik i høj grad dyrkes. Knudsens kompositioner er på sin vis abstrakte i deres udforskning af hver enkelt lydlig detalje, hvor udfoldelsen af varierende toner bliver som mikroskopiske mønstre i et kompliceret broderi, men samtidig er de også umiddelbare i deres underspillede klange og rytmiske porositet, hvor fragmenter af melodiske motiver folder sig ud i et åbent landskab.

På albummet finder man stjernestøv i form af navne som bassisten Peter Friis Nielsen, trompetist Palle Mikkelsen og perkussionist Marilyn Mazur, men den egentlige stjerne i konstellationen er musikken selv, der ånder organisk og abstrakt. At lytte til denne musik er som at stirre ind i et billede af Mark Rothko og lade sig sugende ind i et univers, hvor det blot er lyden der bruges som pensel og maler nye former. *MAY BE* er et stærkt og originalt værk fra en musiker, der stadig er i gang med at op-